

at man af denne Grund skyder Lovens Vedtagelse fra sig. Man er, synes mig, kommen formeget ind paa den Vej, at naar vi faae Love, og vi erkjende det for vigtigt at ordne det Forhold, som Loven omhandler, ja endog erklaere, at Forholdets Ordning er paatrengende nødvendig — at vi da først fordrer andre Forhold klarede, hvis Ordning kan være ønskelig, og som staae i en vis Forbindelse med en saadan Lov, men som der dog ikke er nogen absolut Betingelse for at reformere. Paa denne Maade vil man næsten ved alle vigtige Sagers Behandling komme til det Resultat, at man ikke kan behandle dem i en rimelig Tid, da der altid vil være en eller anden Lov, som de maae vente paa, og det vil da ikke være muligt at kunne gennemføre en større Reform uden stort Besvær. Det vil vides, at vi ved mange Love have havt lignende Vanskeligheder i de senere Aar; men ved denne Sags Behandling er det dobbelt uheldigt, fordi det her gjælder om at ordne Politimagtens Stilling, der værnere ikke blot om Borgernes Sikkerhed, om den personlige Frihed og om Eiendom, men hvis Ordning tillige er overordentlig vigtig, hvor der i en større Byes bevægede Liv oftere fremtræder Conflicter mellem Politimagten og Borgerne. Det er derfor saare uheldigt, naar et saadant Forholds Ordning skal udtrages til en fjern Tid, medens man allerede har det hele Stof for en tilfredsstillende Afgjørelse, fordi et eller andet Forhold, der staaer i Forbindelse dermed, ogsaa betydeligt trænger til Ordning. Det er jo ogsaa erkjendt af selve Udvalget, at en stor Mængde Spørgsmaal, navnlig Alt, hvad der vedrører det indre Politi, skal afgjøres ad Instruxveien og ikke ad Lovgivningsveien.

Ordføreren: Efter den særdeles velviljige Maade, hvorpaa den høitagtede Justitsminister har stillet sig til Udvalgets Forslag i denne Sag, har jeg ikke Meget at anføre ligeoverfor ham. Spørgsmaalet om, hvorvidt Criminal- og Politiretten vil være istand til at omfatte ogsaa dette nye Arbejde, der skal lægges over paa den, med det nuværende Antal Assessorer eller ikke, er jo et Spørgsmaal, det ikke vil være muligt for Nogen at besvare

fortiden med fuldkommen Sikkerhed; det kan kun afgjøres, naar man har seet længere ind i Fremtiden. Jeg erkjender fuldkommen vel det Naturlige i den Frygt, der kan være tilstede hos den høitærede Justitsminister for, at de tilstedeværende Kræfter ikke ville række til den omhandlede Henseende; men paa den anden Side, som det er udtalt i Betænkningen og allerede antydet af mig og hyderligere udviklet af den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts Eben Valgfreds (Alberti), har ogsaa den Anskuelse gjort sig gjældende, at det turde ikke være usandsynligt, at det normerede Antal Assessorer i Criminal- og Politiretten vil være tilstrækkeligt til at overkomme Arbejdet under den Forudsætning, som jeg tilloob mig nærmere at antyde, men som jeg ikke her skal gaae hyderligere ind paa; jeg skal kun tillade mig at udtale den Formening, at man baade tør og bør gaae ud fra den Forudsætning, at alle de Mænd, der sidde i Criminal- og Politiretten, ere saa dygtige, saa kraftfulde, saa energiske og saa nidkjære Mænd, som det kan fordres, at de Mænd ere, hvem det betroes at beklæde Dommerfædet; men forsaavidt der undtagelsesvis og i Forbigaaende maatte være en Mangel tilstede i denne Henseende, synes det Udvalget at ligge nær at raade Bod paa denne Mangel, ikke igjennem en Forøgelse af det lovbestemte Antal af Assessorerne, men snarere ved en extraordinair Foranstaltning, navnlig en midlertidig Forøgelse af Kræfterne. Jeg har allerede tilladt mig tidligere at antyde, at man maaskee kan finde sig foranlediget til at gaae en saadan Vej, ligesom den høitærede Minister i sit Svar til mig har givet at forstaae, at han fuldt vel vidste, hvilken Vej det ifølge de forekommende Omstændigheder kunde blive nødvendigt at gaae, og jeg har fremdeles forud, for det Tilfælde at han skulde komme til at gaae den Vej at constituere en Assessor, udtalt som en Forudsætning, hvorfra hele Udvalget er gaaet ud, at Rigsdagen i sin Tid vil sanctionere en saadan Beslutning fra Ministeriets Side. Nærmere troer jeg ikke man behøver at gaae ind paa Sagen i dette Deltagelse. — Forsaavidt den høitærede Minister yttrede nogen Betænkning ved Udvalgets Forslag under Nr. 10 a, forsaavidt det nemlig